

НАША ЦЕРКВА

*Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ*

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН"

---№08(215)---

*Христос відкриває Себе всякому,
хто щиро і від серця бажає
прийняти Його, -
Митрополит Епіфаній*

*Преосвященні владика, всечесні
отці, дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!*

У читанні з Першого послання апостола Павла до Коринфян, яке подається нам сьогодні для повчання, звернімо особливу увагу на наступні слова: «Стало мені відомо про вас, браття мої, що між вами є суперечки. Я кажу про те, що у вас говорять: я – Павлів; я – Аполлосів; я – Кифин; а я – Христовий. Хіба ж розділився Христос? Хіба Павло розіп'явся за вас? Чи в ім'я Павлове ви хрестилися?» (1 Кор. 1: 11-13).

Про що тут йдеться і яку настанову ми маємо взяти для себе з цього апостольського застереження?

З контексту перших глав послання ми бачимо, що коринфська громада, до якої звертається апостол Павло, розділилася і причиною цього було недостатнє розуміння коринфянами того, чим насправді є вчення Євангелія.

Першим проповідником, який приніс до коринфян євангельське вчення, був сам Павло. Після нього в цій громаді працював Аполлос – юдей родом з Олександрії, про якого згадано в книзі Діян Апостолів у таких словах: «чоловік красномовний та досвідчений у Писаннях, [...] наставлений на шлях Господній, [...] говорив та вчив про Господа правдиво, знаючи тільки про хрещення Іоанове» (Діян. 18: 24-25), «він дуже викривав юдеїв привселюдно, доводячи з Писання, що Ісус є Христос». (Діян. 18: 28). Також зі слів послання можна зробити висновок, що деякі з коринфських християн або безпосередньо були учениками апостола Петра – Кифи, або були наставлені кимось з його учеників.

І ось за цією ознакою в громаді сталося розділення – одні себе називали учениками Павла, інші – Аполлоса, інші – Петра. А деякі казали, що вони – Христові ученики, можливо

тим самим бажаючи підкреслити незалежність від апостолів.

Таким чином коринфські християни повели себе доволі схоже до сучасних їм послідовників різних раввинських чи філософських шкіл. Адже і для християн з юдеїв, і для навернених з язичників був зрозумілим приклад слідування вченню талановитих мудреців та наставників. І тому вони сприйняли і Павла, і Аполлоса, і Петра саме як таких вчителів – філософів чи тлумачів Закону. І розділилися між собою, як ділилися послідовники різних філософських напрямків.

Це розділення апостол Павло викриває та засуджує, вказуючи на те, що воно викликане принципово помилковим сприйняттям коринфянами євангельського вчення, як філософії, тобто як викладу талановитими вчителями принципів мудрості. Тому в перших главах свого послання апостол наполегливо показує, що Євангеліє – це не ще одна «нова філософія», а вчення, в самих основах відмінне від усіх філософських шкіл. Бо філософи зосереджувалися на мудрості так, як вони самі її розуміли, і як в міру свого таланту могли пояснити послідовникам.

Саме тому кожна філософія є людською і суб'єктивною, адже вона є викладом людських міркувань над питаннями буття.

Також євангельське вчення принципово відрізняється від традицій тогочасного юдаїзму тим, що воно не зосереджене виключно на тлумаченні Божого Закону та поясненнях до тлумачень, зроблених законовчителями минулого.

Євангельське вчення зосереджене на Божественній Особі, на Господі нашому Ісусі Христі, воно є шляхом до Цієї Особи, а не заступає і тим більше не заміняє Її.

Саме тому апостол Павло підкреслює, що він, як і Аполлос, як інші апостоли, є лише трудівником на ниві Божій:

«Бо коли хтось говорить: «Я – Павлів», а інший: «Я – Аполлосів», то хіба не плотські ви? Хто такий Павло? Хто Аполлос? Вони тільки служителі, через яких ви увірували, і, до того ж, як кожному дав Господь. Я насадив, Аполлос поливав, а зростив Бог; а тому і хто насаджує, і хто поливає є ніщо, а все Бог, Який вирощує» (1 Кор. 3: 4-7).

Тим самим апостол Павло бажає ствердити, що християнство не є і не може бути чимось подібним до філософської школи, де послідовники одного мудреця можуть сперечатися з послідовниками іншого, доводячи одне одному, хто з них краще пізнав премудрість та краще виклав її. Більше того, істинність християнського вчення взагалі не залежить від людської мудрості і не обумовлена нею. Бо джерело євангельського вчення – не в мудрості проповідників і не в талантах учеників, а в Бозі, Який не просто сповістив для світу істину, але послав у світ Сина Свого, Який є жива і особистісна Істина.

Чому так важливо розрізняти філософію і євангельське вчення? Тому що перше пов'язане зі здібностями людини, і для всякого є очевидним, що не кожен може бути філософом, і тим більше не кожен здатен досягнути у філософському пізнанні вершин досконалості. Але якщо так, то будь-яка людина могла би сказати, що їй не вистачає мудрості, вченості чи ще якихось людських здібностей для того, щоби зрозуміти та прийняти Христове вчення.

Однак насправді ніхто не може виправдатися відсутністю мудрості, бо Христос є відкритий для всіх, а не лише для мудрих, і прийти до Нього та отримати від Нього настанову і заспокоєння може кожна людина, незалежно від своїх особистісних якостей, освіти, життєвого досвіду, здібностей, тощо. «Де мудрець? Де книжник? Де допитливий віку цього? – звертається апостол Павло до коринфян.

– Чи не обернув Бог мудрість світу цього на безумство? Бо коли світ своєю мудрістю не пізнав Бога в премудрості Божій, то угодно було Богові безумством проповіді спасти віруючих» (1 Кор. 1: 20-21).

Саме тому апостол спеціально підкреслює, що серед коринфської громади переважають люди прості, не знатного походження, без особливої освіти: «Погляньте, браття, хто ви, покликані: небагато серед вас мудрих за плоттю, небагато сильних, небагато благородних; але Бог обрав немудре світу, щоб посоромити мудрих, і немічне світу обрав Бог, щоб посоромити сильне; і незнатне світу і принижене, і нічого не значуще обрав Бог, щоб скасувати значуще, – щоб ніяка плоть не хвалилася перед Богом» (1 Кор. 1:26-29). Ці слова звернені не лише до коринфян, але і до усіх нас. Бо якщо хтось соромиться того, що не має достатньої мудрості чи освіти, то нехай згадає приклад з Євангелія, коли запитали Спасителя, хто найбільшим буде у Царстві Небесному. «Ісус, покликавши дитя, поставив його посеред них і сказав: істинно кажу вам: якщо ви не навернетесь і не будете як діти, не ввійдете у Царство Небесне. Отже, хто упокориться, як дитя це, той і більший у Царстві Небесному» (Мф. 18: 2-4). Отже, дорогі брати і сестри, підсумовуючи наші роздуми над словами з Писання, покладімо собі на серце, що коли ми прагнемо пізнати істину, то міра мудрості людської, якою ми обдаровані, не має принципового значення, не може і не повинна стати нам на заваді у сприйнятті Євангелія. Адже Христос відкриває Себе всякому, хто щиро і від серця бажає прийняти Його. Тож почуймо голос Того, Хто кличе до кожного з нас: «Прийдіть до Мене, всі стуржені і обтяжені, і Я заспокою вас» (Мф. 11:28).

Амінь.

p o t i s n a . i n f o

"Новини romisna.info"

----Вінчання на передовій----

З 27 по 31 липня благочинний Бершадського району протоієрей Ростислав Процанін перебував на Донбасі з благословення архієпископа Вінницького і Тульчинського Михайла. Священник зустрівся з військовослужбовцями, які несуть службу на східному рубежі України.

У храмі святої Анни, духовному притулку українських бійців, що знаходиться у прифронтовому селі Карлівка, отець Ростислав звершив Таїнство Вінчання Олександра і Наталії та Василя і Наталії. Ці наречені виконують бойові завдання, захищаючи наше мирне життя. Від бершадської громади для молодят було придбано вишиванки, вінчальні свічки, благословенні ікони, рушники тощо. Майстрині смачної випічки спекли два короваї. Привітати молодят у храм зішлись командири та побратими.

Під час зустрічей отцю Ростиславу військовослужбовці показали відновлену техніку. Адже зусиллями небайдужих людей з Бершадщини передано фарбу та розчинник для приведення бойових машин в належний стан. Захисники подякували за постійну підтримку усім, хто постійно долучається до волонтерства.

“Адреси доброти”

ДОРОГІ ЖЕРТВОДАВЦІ!

Наші постійні читачі знають про основні проекти редакції на поточний час. Найперше це допомога нашим захисникам на Донбасі, видавнича діяльність, турбота про сиріт, мас-медійна робота на патріотичній ниві тощо. Ми хочемо вкотре висловити сердечне **«Дякую»** за щирість та жертвність Ваших сердець. Нам надзвичайно зворушливо і відповідально що Ви не лише залишаєтеся відданими симпатиками журналу «Бористен», а й всіляко підтримуєте добродійні проекти редакції.

Отож, як завжди будемо вдячні за Ваші пожертви на проекти щомісячника «Бористен».

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною.
Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

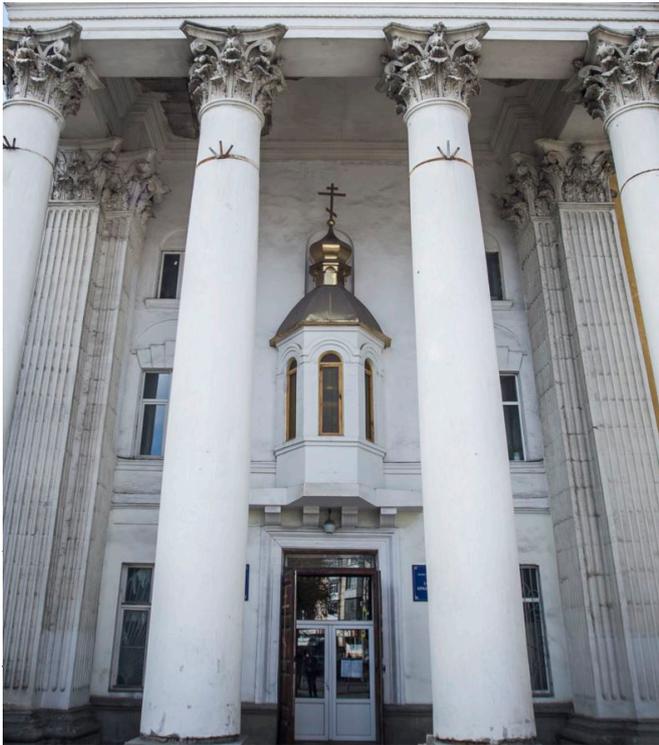
Влас.інф.

Цілеспрямоване нищення Росією української православної громади в Криму має бути зупинене!

Як стало відомо з поширеної адвокатом інформації, Верховний суд Росії відмовився переглянути рішення про виселення громади Православної Церкви України з Кафедрального собору святих рівноапостольних князів Володимира і Ольги в Сімферополі. «По суті це означає повну ліквідацію української православної громади в Криму – зазначив адвокат Сергій Заєць у повідомленні. – Формально це не є геноцидом, але межує з ним. Росія знищує ще одну українську релігійно-культурну групу і продовжує зачистку Криму від всього українського».

Окупаційна російська влада в Криму надіслала припис про «звільнення приміщень» Кафедрального собору святих рівноапостольних Володимира і Ольги в Сімферополі, який понад 20 років є релігійним центром єпархії ПЦУ (до Об'єднавчого Собору – єпархії УПЦ КП).

В окупаційному «міністерстві майна Криму» пояснили вимогу покинути будівлю Кафедрального собору в Сімферополі «закінченням терміну дії договору» з єпархією УПЦ КП, хоча він був укладений строком на 49 років. Російські суди послідовно вставали на сторону окупаційної влади, а заклики міжнародних організацій припинити порушення окупанти відверто ігнорують.

Київська Митрополія УПЦ (ПЦУ) неодноразово звертала увагу на систематичне порушення окупаційною російською владою в Криму норм і зобов'язань з дотримання права на свободу совісті та віросповідання. У зв'язку з черговим актом гонінь на українську православну громаду в Криму звертаємося до Української держави, до міжнародних організацій та до демократичних країн із закликом захистити Кафедральний собор ПЦУ в Сімферополі, єпархію та релігійну громаду від знищення.

Зокрема, закликаємо Українську державу та міжнародних партнерів постійно порушувати питання захисту прав української православної громади в Криму під час контактів з Російською Федерацією. Ми також підтримуємо впровадження, подовження та розширення санкцій проти Російської Федерації як держави-окупанта і персонально проти співучасників релігійних гонінь – чиновників окупаційної адміністрації, суддів, співробітників поліції, судовиконавців та інших.

Просимо вірних про молитву за архієпископа Климента, духовенство і вірних Кримської єпархії ПЦУ.

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

“Актуально”

Предстоятель зустрівся з матерями полеглих захисників Батьківщини

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 25 серпня 2020 року зустрівся з матерями полеглих воїнів, які віддали свої життя захищаючи Україну.

На зустрічі також були присутні військові капелани ПСУ, голова спілки ветеранів АТО Деснянського району міста Києва та військові побратими загиблих.

Предстоятель помісної Української Православної Церкви нагородив шістьох матерів новітніх українських героїв медалями за жертівність і любов до України.

«Неможливо уявити, наскільки сильним є материнський біль, коли долинає звістка із фронту про смерть рідного сина. На жаль, багато українських матерів переживають горе втрати за час неоголошеної російсько-української війни. Розділити його із ними у молитві до Бога – не просто наш обов'язок, це вияв вдячності полеглим героям за оборону територіальної цілісності України.

Так, ніщо ніколи не зможе заспокоїти серце матері, замінити погляд люблячої дитини, її обійми. Однак, молячись та оберігаючи пам'ять про українських героїв, – ми додаємо матерям сил, а Господь дає віру в вічне блаженне життя їхніх дітей та надію на майбутню зустріч, адже Бог же не є Бог мертвих, а живих. Бо в Нього всі живі», – зокрема сказав Його Блаженство звертаючись до присутніх.

“Новини romisna.info”

Патріарх Варфоломій та Митрополит Епіфаній взяли участь у святкових заходах з нагоди Дня Незалежності України

24 серпня 2021 року з нагоди 30-ї річниці відновлення Незалежності України на запрошення Президента України Володимира Зеленського Його Всесвятість Вселенський Патріарх Варфоломій та Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній взяли участь у святкових заходах, які відбулися на майдані Незалежності столиці.

На офіційних урочистостях також були присутні ієрархи й представники офіційної делегації Константинопольської Церкви та ієрархи Православної Церкви України.

romi

Вселенський Патріарх Варфоломій з делегацією відбув до Константинополя

Ввечері 24 серпня 2021 р. Його Всесвятість Вселенський Патріарх Варфоломій та особи, що його супроводжують, з аеропорта «Бориспіль» відбув до Стамбула (Константинополя). Патріарха проводжали Митрополит Київський і всієї України Епіфаній з ієрархами Православної Церкви України, а також офіційні особи.

«Дякую вам за все і нехай Бог благословить усіх!» – сказав на прощання Патріарх. Нехай Господь благословить на щасливу дорогу Його Всесвятість та делегацію. Дякуємо Вам, владико, за надзвичайні дні, емоції та події, які подарував Ваш візит!

“Проповідь “

*Те, що людина дійсно стала звільненою від безумовної
влади смерті засвідчується перед апостолами і всією*

Церквою через подію Успіння Богородиці,

– Митрополит Епіфаній

*Проповідь Блаженнішого
Митрополита Київського і всієї
України Епіфанія в день свята
Успіння Божої Матері
Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!
Сердечно вітаю всіх зі святом
Успіння Пресвятої Богородиці!*

Як і кожна людина, Пречиста Діва завершила свій земний шлях. Але завершення це не називаємо ані смертю, ані упокоєнням. Бо як особливим було життя та покликання Діви Марії, так особливим став і перехід Її у вічність. Вона ніби заснула на короткий час, але Син Її, Господь наш Ісус Христос, покликав Свою Матір від сну смертного. Тому апостоли, які на третій день прийшли до гробу, щоби віддати за звичаєм шану спочилій – знайшли його пустим. І з цього за одкровенням Божим зрозуміли, що Пречиста Діва вже увійшла до вічного життя. Того життя, яке очікує на все людство після загального воскресіння.

Отже, хоча як і до кожної людини, смерть доторкнулася до Богородиці, силою Христового Воскресіння влада смерті була в Ній переможена. Тому Пречиста Діва, як співаємо ми нині, не померла, але ніби на короткий час заснула і «перейшла до життя», бо вона є Матір'ю Життя втіленого – Христа Спасителя.

Усвідомлюючи все це, ми бачимо подвійний привід для святкування. Перший – це утвердження і засвідчення через Успіння Богородиці подальшої блаженної долі для всіх праведників. А другий привід – це усвідомлення нами, що хоча Діва Марія за плоттю і відійшла від світу, але через осягнення життя вічного Вона навіть в Успінні не залишила нас.

Ми знаємо, що хоча Христос воскрес з мертвих, зруйнувавши безумовне панування смерті над людством, однак особисто для кожної людини надходить та мить, коли завершується її земний шлях. По видимому і після Воскресіння Христового з людьми стається те саме, що і у старозавітний час: душа відділяється від тіла, яке повертається в землю, бо від неї воно взяте. Вірою ми знаємо, що Христос воскрес з мертвих. Але чи ця подія має вплив на все людство? Бо сумнів може спонукати до питання: Спаситель є Син Божий і тому воскрес силою Свого божества. А хіба інші люди мають таку силу? Через Успіння Пресвятої Богородиці ми отримуємо відповідь на це питання. Справді, сама в собі людина не має джерела життя.

Тому власними силами вона не може перемогти наслідки гріха, які увійшли в природу людську, не може подолати тління і смерть. Відтак ці наслідки впливають на всіх – на грішних і на праведних.

Бо вплив цей походить не від особистих якостей і досягнень, а є наслідком зміни, наслідком порушення в самій природі людини.

Це зрушення, цю перемену в природі людства Христос виправляє через Своє Воскресіння. Бо як Син Божий, Він має силу і владу зробити це, а як Син Людський Він має з усіма нами, з усім людством єдину природу. Як Бог Він воскресає з мертвих, а як Людина Він приймає це оновлення природи і відкриває його для всього людства.

І те, що переміна в стані людини, її звільнення від безумовної влади смерті дійсно сталися – засвідчується перед апостолами і всією Церквою через події Успіння. Як людина, Діва Марія приходить до тієї миті, яка притаманна всім людям, і завершує Свій земний шлях. Але як Богородиця і найближча до Бога з усіх інших людей, вона прообразує перехід від тимчасового життя до життя вічного.

Тому Її Успіння для нас, вірних, подія

не скорботна, а радісна. Бо смерть для всіх нас найперше ототожнюється з розлукою, розділенням. Коли з наших рідних і близьких хтось упокоїться – ми гостро відчуваємо біль втрати. Для Діви Марії завершення земного життя стало не розлукою, але єднанням з Її Божественним Сином. Умовитимчасового, тлінного існування перестали бути перешкодою, і Пречиста Діва увійшла у вічне, оновлене, блаженне життя.

Однак, перейшовши у вічність, Богородиця і світ цей та вірних, що живуть в ньому, не залишила без Своєї опіки. Тому і в цьому сенсі Її Успіння не стало розлукою і замість смутку та скорботи воно приносить нам духовну радість. Бо ми знаємо, що таємниче усиновлення вірних, яке через апостола Іоана Богослова поширилося на всіх християн, залишається дійсним і дієвим. Як для улюбленого ученика Пречиста Діва стала Матір'ю, так Вона стає Матір'ю і для кожного, хто з вірою звертається до Неї.

Доказом цієї істини є численні чудеса, які за молитвами і заступництвом Пресвятої Богородиці звершував і звершує Господь. «Багато може щира молитва праведного» (Як. 5:16) – свідчить апостол Яків у своєму Соборному посланні. То якщо так сказано про молитву всякого праведника – що ж тоді можемо сказати про силу молитви Богородиці, яка святістю перевершує не лише інших людей, але й ангелів?

Тому, за настановою Писання, і звертаємося ми в молитвах до Богородиці, знаючи, що Її молитва, як материнська, як молитва найбільшої серед праведників, угодна Богові та має велику силу. Цим ми не підміняємо, як помилково думають деякі, Бога – Його Матір'ю, ми не вводимо нового божества, ми не вважаємо Діву Марію «богинею» – зовсім ні! Але через Богородицю ми шануємо Сина, Який освятив Її, і вірячи, що Вона жива, що смерть не володіє над нею, що Вона не заснула навіки, не пішла в небуття – ми закликаємо Її молитися за нас.

Адже християни моляться не лише самі про свої потреби. З Писання ми знаємо численні приклади того, як одні віруючі молилися за потреби інших, і така молитва була угодна Богові. То якщо ми можемо попросити когось з наших близьких, з членів нашої церковної громади, можемо попросити священника і всю парафіяльну спільноту помолитися за нас – то чому ми не можемо про те саме попросити членів Церкви, які тілом не з нами, але які живі у вічності та перебувають перед Престолом Божим? Христос нагадує, як Господь через іменування Себе Богом Авраама, Ісаака та Якова засвідчує, що вони живі, хоча ці старозавітні патріархи давно упокоїлися. То якщо для Бога померлі ще до Воскресіння Христового все одно

залишалися живими – то тим більше живими є праведники та святі після Воскресіння і оновлення всього людства. Ця істина і засвідчується подією Успіння Богородиці, Яка у Різдві залишилася Дівою, і після смерті – жива.

Тому як до живої і суцільної з нами звертаємося ми до Пречистої Диви Марії. Як до першої серед святих, як до Матері Сина Божого звертаємося ми до Неї з вірою, що Її молитви можуть багато. І віра ця підкріплюється численними свідченнями про отримання допомоги, про зцілення та інші чудеса, які сотворив і творить Господь за заступництвом Своєї Матері.

Тож, дорогі брати і сестри, в день Успіння Богородиці ми будемо не сумувати, а радіти. Радіти за Неї, бо Вона вже у вічності з Сином Своїм. Радіти, що і для нас блаженна вічність із Богом є відкритою, якщо ми будемо, як Пречиста Діва, зберігати незламну віру, примножуватимемо діла праведності та являтимемо у всьому послух Господу. Будемо радіти також тому, що у боротьбі духовній, у протистоянні лукавому і його слугам, ми не самі, але маємо Звитязну і Обрану Воєводу – Пресвяту Богородицю, Яка з великою силою йде перед нами в бій проти зла, зміцнюючи та надихаючи нас.

Пресвятая Богородице, допомагай нам! Пресвятая Богородице, просвіти нас світлом Сина Твого і спаси нас!

Амінь.

Панахида в День пам'яті захисників України, які полягли за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність

У День пам'яті захисників України, які віддали життя в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність нашої держави, 29 серпня 2021 року, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній звершив панахиду біля «Стіни пам'яті», що розташована на мурах Свято-Михайлівського Золотоверхого монастиря.

Його Блаженству співслужили митрополит Сімферопольський і Кримський Климент, намісник Золотоверхої обителі архієпископ Вишгородський Агапіт, всесечна братія монастиря та запрошене духовенство.

На завершення відправи Предстоятель помісної Української Православної Церкви поклав квіти до меморіалу полеглих героїв.

“Актуально”

БОГ Є МИЛОСЕРДНИМ, ТОБТО ВІН САМ ВІЯВЛЯЄ ЛЮБОВ ДО КОЖНОЇ ЛЮДИНИ НЕЗАЛЕЖНО ВІД ТОГО, ЧИ ЛЮБИТЬ ВОНА ЙОГО, – МИТРОПОЛИТ ЕПІФАНІЙ

*Проповідь Блаженнішого
Митрополита Київського і всієї
України Епіфанія в одинадцяті
неділю після П'ятидесятниці
Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу
Христу!*

Сьогодні з читання Євангельського ми чуємо заклик набувати і примножувати чесноти прощення та милосердя. Прикладом цих чеснот через образ царя у притчі постає Сам Господь. А життєва важливість їхня підкреслюється висновком: «Якщо кожен з вас не простить від серця свого братові своєму провини його» (Мф. 18:35), то такі не матимуть підстави очікувати на Боже милосердя.

Чому Спаситель приділяє цим чеснотам таку велику увагу?

Найперше тому, що Його власне служіння було і є служінням милосердя. Бо милосердя означає вияв любові до того, хто за своїми справами не заслуговує на неї.

Всі люди з досвіду життєвого знають про закон взаємності. Про нього нагадує і Спаситель, кажучи: «Коли ви любите тих, хто вас любить, яка вам за те дяка? Бо і грішники люблять тих, хто їх любить. І якщо ви робите добро тим, хто вам робить добро, яка вам за те дяка? Бо і грішники те саме роблять» (Лк. 6:32-33). Взаємність настільки глибоко вкладена у природу людини, що навіть не знаючи закону Божого та перебуваючи під владою гріха, людина відчуває правильність і

справедливість того, щоби виявляти добро у ставленні до тих, хто чинить добро тобі.

На жаль гріх настільки глибоко уразив людство, настільки сильно зруйнував наше природне розуміння моралі, що тепер часто навіть проста вдячність та взаємність у добрі багатьма не вважається правилом. Егоїзм, тобто любов, замкнена сама в собі та спрямована лише на себе, спонукає людину думати, що інші зобов'язані робити їй добро, а вона нікому нічим не зобов'язана. При чому таке ставлення поширюється не лише на особистісні стосунки, але і на сімейні, на суспільні та навіть на стосунки з Богом. Підкреслено наполягаючи на своїх правах стосовно інших, людина не є такою наполегливою і вимогливою щодо самої себе, коли йдеться про її обов'язки. Відтак людина очікує на блага від інших, на повагу, на допомогу – не вважаючи себе зобов'язаною виявляти щодо інших те саме. Така людина зосереджена лише на тому, що вона може взяти – від стосунків з іншими, від родини, від суспільства, але навіть не бажає думати про те, що слід виявляти взаємність. Ту взаємність, яку Господь визначив у так званому «золотому правилі»: «Як хочете, щоб робили вам люди, так і ви робіть їм» (Лк. 6:31).

Це правило – найпростіший та доступний для розуміння кожній людині моральний закон. Бо всяка людина, незалежно від рівня освіти, віку чи культурної приналежності, здатна усвідомити, чого вона бажає собі самій – і це робити стосовно інших. Хочеш, щоб з тобою поводитися справедливо

– сам будь справедливим. Хочеш мати повагу до власної праці – поважай чужу працю. Прагнеш отримати допомогу в скрутну хвилину – сам допомагай тим, хто має потребу.

Багато хто у виконанні цього «золотого правила» вже вбачає моральне досягнення, прояв довершеності. З одного боку насправді так і є, бо якщо порівнювати егоїзм і описану правилом взаємність, то виконання «золотого правила» безперечно стоїть вище.

Але з іншого боку, як було сказано раніше, насправді проста взаємність є лише ознакою повернення до природного стану, і навіть грішники здатні до неї. А Своїх послідовників, Своїх учеників, тобто всіх нас, християн, Господь закликає до більшого: «Любіть ворогів ваших, добро творить і позичайте, нічого не сподіваючись» (Лк. 6:35).

Бог є милосердним, тобто Він Сам виявляє любов до кожної людини незалежно від того, чи любить вона Його. І до такого милосердя Він закликає всіх, хто вірує в Нього і визнає Його слово як істину.

На законі взаємності утверджена чеснота справедливості. І справедливість вимагає для праведника – винагороди, а для грішника – покарання. Справедливість вимагає, як про це написано у законі Старого Завіту: «Око за око, зуб за зуб, руку за руку, ногу за ногу, обпалення за обпалення, рану за рану, удар за удар» (Вих. 21:24-25). Чи вірний цей закон? Вірний, бо не може закон Божий бути невірним. Але взятий окремо чи тим більше возведений у абсолют, цей закон означав би вічний смертний вирок усьому людству без всякої надії на спасіння. Бо якщо розсуджувати виключно за справедливістю, то кожна людина, як така, що вчинила гріх, підлягає покаранню. Про це саме нагадує і апостол

Павло у Посланні до Римлян, кажучи: «Немає праведного ні одного; немає, хто розумів би; немає, хто шукав би Бога; всі ухилилися з путі, негідні всі до одного; нема того, хто чинить добро, нема жодного» (Рим. 3:10-12).

Цю істину якраз і розкриває нам Спаситель через почуту нині притчу. Десять тисяч талантів боргу, який мав би віддати слуга царю – це не просто велика сума. Знаючи, що і один талант мав велику цінність – пригадаймо, що у відповідній притчі йдеться про п'ять талантів як про найбільшу суму, яку господар перед поїздкою дає слугам – можемо зрозуміти, що не сто, не тисяча, а десять тисяч талантів були справді невідплатним боргом. Таку суму Спаситель називає у притчі для того, щоб кожен слухач зрозумів принципову неможливість покрити подібний борг. А через це Господь закликає всіх усвідомити глибину нашої власної, особистої, невідплатної провини перед Ним. Якщо будемо прощати провини ближнім нашим, якщо будемо милосердними до них, будемо виявляти до них любов не лише тоді, коли і вони нас люблять, але і коли такої любові до нас не виявляють – то справді будемо дітьми Божими, як про це говорить і Господь: «Ви любіть ворогів ваших, добро творить і позичайте, нічого не сподіваючись; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього; бо Він добрий і до невдячних, і злих» (Лк. 6:35). Амінь!

=== Молитви за РОДИНУ ===

Ласкавий Господи, Ісусе Христе,
Який захотів провести довгі
роки Свого земного життя в
назаретській Родині! Благаю Тебе,
поблагослови мою дорогу родину:
батька, матір, братів, сестер, всіх
своjakів і кровних. Зішли їм ласку,
щоб всім серцем любили Тебе,
охорони від нещастя, диявольських
спокус і всякого лиха.

Подай згоду моїй родині, бо згода
- це великий Твій дар. Допоможи
її членам щиро любитися
надприродною Божою любов'ю,
яка осолоджує прикрощі земного
життя. Будь з нами в годину
смерті, щоб з Твоєї ласки вийшли
ми з цього світу та пішли до Неба

навіки прославляти Тебе. Маріє,
найкраща наша Мати і взірець для
кожної родини, будь завжди з моєю
дорогою родиною. Амінь.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

○ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
 В Україну: 30-40 днів
 В Москву: 30-40 днів
 В Ст. Петербург: 35-45 днів
 Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
 В Україну: 3-5 робочих днів
 В Москву: 5-7 робочих днів

○ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
 ○ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
 ○ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
 ○ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

MIST MEEST

Marketing and design by Imaginestudio.com

Редагує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:

У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige,
Watchung, N.J. 07069, USA;

horysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016

Папір офсетний. Друк цифровий

Видавець ФОП Озеров Г.В.

м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9

Свідоцтво про державну реєстрацію

№ 818604 від 02.03.2000